

*V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři
a střídali se na hlídce u svého stáda.*

*Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně
se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň.*

*Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou
radost, radost pro všechny lid: v městě Davidově
se vám dnes narodil Spasitel – to je Kristus Pán.“*

Lk 2,8–11

Zamyšlení	3
Kalendárium farnosti a střediska.....	4–5
(Ne)obyčejní lidé naší farnosti.....	6–9
Laskavý příběh.....	10–11
Měřím metr, no a co!	12
Máme se ještě rádi?	13–14
Senior klub	15–16
Nahlédnutí do společenství.....	17–20
Okénko do střediska	21–22
Zázraky všedních dnů.....	23
Katecheze	24
Letem světem	25–26
Od ucha k uchu	27

Pokřtěni:

Filip František Marek	23. 9. 2007
Xabier Ladislav Alday Delgado	23. 9. 2007
Zora Stavinohová	7. 10. 2007
Martin Michael Břoušek	14. 10. 2007
Adam David Michalík	14. 10. 2007
Jindřich Vlach	3. 11. 2007
Matyáš Ondřej Kubala	11. 11. 2007
Jaroslav Jan Janovský	11. 11. 2007
Petra Anna Hamanová	11. 11. 2007
Karolína Jasmína Lucie	
Zamboyová	11. 11. 2007
Ema Zatloukalová	25. 11. 2007
Zuzana Černá	1. 12. 2007

Návrhy a připomínky k časopisu odevzdávejte do schránky v kostele nebo na farní úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Příspěvky pro další číslo časopisu podávejte prosím do uzávěrky 12. 2. 2008.

Název periodického tisku: Žabokuk.

Periodicita vydávání: čtvrtletník. Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 17501.

Místo vydávání: vydává Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Pomocnice, Foerstrova 3088/2, 616 00 Brno–Žabovřesky, IČ: 265 212 70.

Texty: P. Josef Daněk, Jan Šlachta, Milena Alday Delgado, Petr Polanský, Lucie Kučerová a členové pastorační rady.

Korektury: Zdeňka Wajdová. Sazba a grafická úprava: Markéta Hudečková. Foto: archiv středisko, farníci. Tisk: tiskem.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků.

Kontakty: farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz, <http://brno.sdb.cz>, tel.: 541 213 110

NEPRODEJNÝ, k vyzvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže.

Milí přátelé,

ať jste malí či velcí, blízcí nebo vzdálení, v době, kdy budete číst tyto řádky, budeme prožívat dobu, kterou nazýváme advent. Je to čas očekávání, ale i hledání cesty. Cesty k domu, kde mohu utišit svůj hlad po lásce, po naději a po pokoji. Prorok Micheáš píše, že právě v tomto Domě chleba – hebrejsky Betlémě – objevíme, jak je nám Bůh se svou štědrostí blízko, aby utišil všechny možné formy našeho hladu. Jak jej ale najít a neminout?

Každý adventní den se můžeme orientovat podle ukazatelů cest, kterými jsou slova a postoje proroků, stejně jako dalších lidí, kteří v průběhu dějin cítili vůni chleba nabízeného Bohem a toužili po něm. V Písmě svatém čteme v Lukášově evangeliu o setkání dvou žen v judské vesničce Ain Karin. Obě očekávají narození dítěte a radují se z toho, co krásného vidí jedna na druhé. Obě vědí, že pramenem štěstí té druhé je Bůh. Až zahlédneme Boží obdarování u člověka, který je nám blízký, a budeme se z toho radovat, pak máme důkaz, že jdeme dobře. Že jsme nepřehlédli jeden z ukazatelů dnešní cesty a že také my dojdeme do Domu chleba – do Betléma, kde Bůh sám utiší každý náš hlad.

Milí přátelé, přeji Vám všem, abyste pod stromečkem nenašli jen krásně zabalené dárky, ale abyste byli obdarováni silou k odpuštění a smíření, časem pro naslouchání jak malým tak velkým, starým i nemocným.

Přeji Vám odvalu k nasazení všech vlastních schopností, talentu i vynalézavosti pro to, aby se druhý dokázal usmát a znovu pocítil, že ho má někdo rád a stojí o něho. Přeji Vám všem odvalu k přijetí Božího Syna, který přišel na tuto zem právě proto, aby byl s námi a pro nás; aby nás obdaroval tím, co nám nikdo jiný dát nemůže.

P. Josef Daněk

PROSINEC

1. Tvoření adventních věnců 14:00 – 18:00 h, od 19:00 h adventní bdění
– modlitba + četba
3. Adventní čtení
5. sv. Mikuláš – sál pod kostelem – 15:00 h
6. duchovní obnova – SDB
7. Páteční klub: Milionář
8. Slavnost P. Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu,
sobota – liturgická oslava Neposkvrněného Početí Panny Marie
v 7:00 h a 18:00 h. Pohoštění v sále pod kostelem pro farnost v 9:00 h
obnova ACS – farní kostel + farní sál + sál pod kostelem
9. Vánoční dárek – divadelní představení loutkového divadla Bedruňky
11. Klubko: Malování na hedvábí s Jitkou Kotrašovou
(2. část tvoření – malování v Klubu maminek)
13. Komunitní den SDB
13. Předvánoční animátorské posezení
14. Adventní koncert schól
15. Sobotní výlet
15. Vánoční tvoření; adventní bdění v 19:00 h
16. začátek vánoční novény – nešpory po mši sv.
17. Vánoční akademie
18. Vánoční tvoření
22. Adventní duchovní obnova farnosti od 15:00 h a příležitost
ke sv. smíření, vánoční novéna
- 22.–2. 1. vánoční prázdniny – středisko zavřeno
24. Štědrý den v 16:00 h vigilie Slavnosti Narození Páně,
v 18:00 nešpory, ve 22:00 h – půlnoční mše svatá
25. Boží hod vánoční v 7:30, 9:00, 10:30, 18:00 mše svaté; v 15:00 h
vánoční besídka dětí u jesliček – koledy, Te Deum, požehnání
26. Svátek sv. Štěpána – nedělní pořad bohoslužeb
27. Akce pro animátory – lyžování
30. Svátek sv. Rodiny – při mši svaté obnova manželských slibů
31. Mše sv. na poděkování za uplynulý rok v 16:00 h, Te Deum a sv. požehnání

LEDEN

- 4. Páteční klub: promítání
- 7. Tříkrálová koleda
- 12. Dětský karneval
- 13. Dětský karneval
- 19. Ples střediska
- 19. Sobotní výlet
- 26. Ples farnosti
- 27. Jabloňová panna – představení divadla Bedruška
- 31. svátek Dona Bosca; animátorský karneval

ÚNOR

- 1. Pololetní prázdniny – středisko je zavřeno
- 1.–3. Duchovní obnova pro mládež
- 5. Masopust v Klubu maminek
- 8. Páteční klub: promítání
- 9. Sobotní výlet
- 18.–22. Jarní prázdniny – neprobíhají zájmové kroužky, Otevřený klub je v provozu
- 15.–17. Hry bez hranic
- 24. Kytice – představení divadla Bedruška
- 28. Setkání animátorů

BŘEZEN

- 7. Páteční klub: Kufr
- 12. Velikonoční tvoření
- 16. Jabloňová panna – představení divadla Bedruška
- 20.–24. Velikonoční svátky – středisko zavřeno
- 27. Setkání animátorů
- 28.–30. Víkend pro animátory
- 29. Sobotní výlet

Podrobné informace o provozu střediska o prázdninách a zápisu do kroužků naleznete na <http://brno.sdb.cz/kalendar>

Kdopak to tentokrát asi bude? Mám tu pro vás hádanku: oba muži jsou vysoké postavy a vlídné tváře s plnovousem. Má-li fajfku a sojku, je to... Krakonoš! A muž bez sojky, v obleku, který hraje na varhany? Správně, to je náš bratr salesián Pavel Liškutin! A tak se tentokrát nedozvíme, co že zase ten Trautenberk vyvedl, ale kde koupit za bony čokoládu a jak na zlého lampasáka.

Pavle, byl jsi vždycky nejvyšší ve třídě?

Ne, já jsem vyrostl až ve druháku na střední škole, do té doby jsem byl „jenom“ třetí nejvyšší. Pak jsem ale v průběhu jednoho roku vyrostl o 10 cm a rázem jsem se stal nejvyšším. Můj dědeček byl také vysoký, razantně víc než ostatní, tak to mám asi po něm.

Odkud jsi, jaká je tvá rodina?

Pocházím z vesnice Moravské Bránice, která leží asi 25 km jihozápadně od Brna. Jsem vesničan a z úplně normální rodiny. Mám dvě sestry, mladší je také salesiánka, působí jako ekonomka v noviciátu sester salesiánek v Římě. Druhá sestra, která je starší, je normální :-). Oba dva se sestrou jsme se skoro paralelně seznámili s P. Baranem, ona tehdy studovala na vysoké škole, já byl na vojně. Žádné povolání jsem ještě necítil. Jeli jsme s Dědečkem na exercicie. Když jsem se později dozvěděl, že salesián nemusí být nutně jen knězem, už jsem povolání pocítil. Ale salesiánem nejsem jen kvůli P. Baranovi, dovedli mě i k tomu i další lidé.

Jaké je tvé občanské povolání?

Předtím, než jsem se stal salesiánem, jsem pracoval od roku 1984 jako technik sálových počítačů, v průběhu osmdesátých let jsem šel na vojnu. Pak přišla sametová revoluce a v roce 1991 jsem začal uvažovat o nové cestě. Když má člověk zkušenost i s normální prací, je to k nezaplacení, myslím, že rozumí víc lidem kolem. Musí se učit si vydělat, hospodařit s výplatou, ale samozřejmě tuhle cestu nikomu nevnučuju. Ale podle mě je dobré pro život znát hodnotu peněz a práce.

Cítit povolání, ale ne pro kněžství. Co s tím?

Asi je to dané tím, že jsem vůbec necítil povolání od Boha být knězem. Předtím jsem uvažoval i o manželství, ale teprve až jsem zjistil, že je možné žít v salesiánské komunitě jako bratr-laik, to ve mně začalo všechno hlodat. Kromě toho, za totality ani nebyla možnost poznat zasvěcené laiky nebo řeholníky. Až po revoluci jsem zjistil, že mnozí lidé, kteří se pohybovali v mém okolí, jsou laici – jezuité, salesiáni,... Dalším důvodem je to, že jsem ze své podstaty spíše technicky zaměřený, nikdy mě třeba nelákala přímá práce s mládeží. Snad je to možná i tím, že nejsem velký extrovert, radši něco kutím.

A není to svým způsobem plýtvání povoláním?

To je ale viděno z kněžského pohledu. I několik diecézních kněží mi říkalo tenhle názor, že jsem měl být knězem. Náplní řádů nejsou ale jen úkony kněžské, tj. zpovídat, vysluhovat svátosti, atd. U salesiánů je to třeba práce s mládeží. Slyšel jsem také pěkné přirovnání – představ si všechny diecézní kněze, řádové kněze, laiky atd. uskupené do formy mozaiky z kamínků. Není nutné, když sem tam některý kamínek v mozaice vypadne, aby se celý obraz církve musel hned přeskupit. Tudiž skutečnost, že někde chybí kněz, neznamená, že všichni najednou musí být kněží. I jiná povolání jsou potřebná.

Jak odpovídáš lidem, když se tě zeptají, čím jsi?

Některým, abych to trochu vysvětlil, říkám, že jsem něco jakoby mnich, aby věděli, že jsem v nějakém řádu, ale nejsem kněz. Někdy se stává, že lidé nadávají na kněze, že jsou „darmožrouti“, ale moji práci jsou schopni pochopit, akceptují, že já pracuji jako ekonom, jiný spolubratr je zase třeba učitel. Tohle není v dnešní protinábožensky naladěné společnosti nic nového, za doby Dona Boska měla také společnost vůči kněžím averzi. Proto Don Bosco zavedl tzv. koadjutory, laiky.

Jaké je mužské prožívání víry?

Obecně si myslím, že mužská víra je víc racionální, chlapi to chtějí víc prohnat přes rozum, ženy tuhle potřebu nemají tak velkou. A mladí kluci spíš potřebují takovou tu praktickou víru spojenou s konáním, se službou. Napadá mě srovnání s Marií a Martou: Marie si sedne Ježíšovi k nohám, vedle ní stojí Marta, která není jen hospodyňka, Marta chce Kristu sloužit prakticky, to je právě takové klukovské vnímání.

Ve zbrani a věřící, to jde za komunismu těžko dohromady?

Já jsem ale třeba až na vojně v Plzni poprvé zažil společenství. Jsem z tradiční farnosti, kde žádné společenství nefungovalo. Plzeň tehdy byla posádkové město, tak-

že se tam angažovali křesťané v apoštolátu. Jedni se třeba vydávali za mé vzdálené příbuzné a vytáhli mě takhle před lampasáky na spolčo. Na vojně dost kluků odpadalo od víry – zejména Slováci, kteří byli z nábožensky konzervativních míst, kde víra byla automatická.

Ti najednou na vojně nemuseli o nic usilovat a rychle přestali chodit do kostela. Lampasáci se samozřejmě dozvěděli,

že jsem věřící, tehdy se pořád muselo chodit v uniformě a před kostelem vždycky číhal nějaký špicl. Mě si pak zavolał politruk, už jsem byl ale připraven od ostatních, jaký to bude mít průběh. Jejich metoda byla jednoduchá a měla tři kroky.

První fáze byla přesvědčovací. Politruk mě přijal, přečetl si posudky v mých materiálech, kde bylo napsáno „nepřítel státu“ a vlídně mi domlouval: „Podívej, tady vidím, že jsi z dědiny, tam lidé ještě neví, jaký je správný světový názor, ti si pořád ještě všechno vysvětlují postaru, Pánembohem...“

Pak následovala druhá fáze, zastrašovací. Začal na mě rvát, že půjdu do kriminálu, vyhrožoval mi prodloužením vojny.

Když ani tohle nezapůsobilo, nastala poslední fáze, komická. Prosil mě, ať mu hlavně nedělám problémy, že i on má své nadřížené... Na to jsem mu řekl, že když dostanu v neděli vycházky, tak na mši přirozeně půjdu, a když mi je nedají, tak holt nepůjdu. Paradoxem mé vojny nakonec bylo, že jsem přes svůj mizerný posudek pracoval s tajnými materiály. Vyprávět proč by bylo na delší dobu...

Jaký je tvůj názor na povinnou vojenskou službu?

Já to pro sebe osobně beru jako vklad, ale znal jsem dost kluků, které vojna psychicky i fyzicky zlikvidovala. Za dobu mé vojny spáchalo tak pět vojinů sebevraždu, jiní se o to pokoušeli. Násilí bylo tehdy běžné, vím třeba, že u tankového praporu vzali bažantovi skříňku s věcmi a skutáleli ji ze schodů. Pak ji dole odemkli, řekli: „Jak to, že nemáš srovnané své věci?“ A dostal přes hubu. Když to nešel ohlásit, stal se členem party.

Pryč od zeleného teroru! Jak ses dostal k varhanám?

Ve druhé třídě mě rodiče přihlásili do klavíru, přetrpěl jsem první cyklus, vůbec mě to nebavilo. Na střední škole za mnou přišel kamarád, že zakládají kapelu a potřebují hráče na elektronické klávesy. Tak jsem si přes svou učitelku půjčil jednu ze Svazu žen... Jezdili jsme po zábavách, plesech, jednu dobu jsem hrál i třikrát týdně. K varhanám mě dokopal až Děda Baran. Přesně si vzpomínám, kde jsem na ně hrál poprvé. V kapličky na Prašivé, odkud Dědeček pocházel, se jednou sloužila tajná mše a na ní jsem poprvé – a určitě strašně – hrál na varhany.

Rozněžníš čtenáře vánoční notečkou?

U nás doma se Vánoce slavily tradičně, v rodinném kruhu. Jako malé dítě jsem zažil tu správnou romantiku: Ježíšek, dárky pod stromečkem, dokonce jsem se ptával v létě maminky, kdy už budou Vánoce. Můj tatínek hrál na Vánoce na varhany v několika kostelech, vedl sbor, tak jsem mu pomáhal. Pan farář nás děti pak posílal do Brna, abychom si za odměnu v Tuzexu koupili kakao a čokoládu, míval bony od nějakého svého synovce...

Nyní jako ekonom mám o Vánocích pod palcem stavbu vánočního stromu, dělám elektronické instalace, atd. Přichází nám pomáhat kluci, v kostele se staví betlém, stromky, věšíme baňky. Jako salesián prožívám Vánoce uprostřed našeho rodinného komunitního kruhu, to mi vyhovuje. V komunitě se mi žije moc pěkně, vycházíme spolu dobře, pomáháme si a jsme jeden druhému oporou.

Děkuji za rozhovor.

rozhovor připravila: M. A. D.

BETLÉMSKÝ VLK

Kdysi dávno žil nedaleko Betléma vlk. Pastýři z něj měli velký strach a bděli celou noc, aby před ním uchránili svá stáda. Drželi stráž, takže se vlk z výpravy pokaždé vracel s hladem, prázdným břichem a pořádným vztekem. Jedné zvláštní noci najednou zazářilo světlo a všude kolem byla slyšet hudba. To zpívali andělé. Právě se narodilo dítě. Malinký růžový uzlíček, takové mrně. Vlk se nestačil divit, jak je možné, že se všichni ti obhroublí pastýři rozeběhli na to dítě podívat. „Takové pozdvížení pro jedno lidské mládě,“ říkal si. Ale byl zvědavý, a protože měl hlad a myslel si, že by se mu cestou mohlo nějaké to sousto poštěstit, tiše pastýře zpovzdálí sledoval. Když uviděl, že vešli do chléva, zastavil se a čekal ve tmě. Pastýři nesli dary. Pozdravili muže a ženu a uctivě se poklonili právě narozenému dítěti. Pak zase odešli. Když muž se ženou osaměli, usnuli únavou. Vlk opatrně proklouzl do chléva. Nikdo si ho nevšiml. Jen to dítě. Otevřelo oči dokořán a prohlíželo si dlouhý čenich, který se k němu přibližoval. V pootevřené tlamě byly vidět jeho ostré zuby a jazyk rudý jako krev. Štěrbinky očí hrozně svítily. Ale nezdálo se, že by se ho dítě bálo. „Toho bych spolkl celého najednou,“ pomyslel si vlk. Jeho horký dech zavanul až na dítě. Vlk napjal svaly a připravoval se k útoku.

V tom okamžiku mu dítě maličkou ručkou něžně přejelo po čenichu. Poprvé v životě jeho drsnou a rozcuchanou srst někdo pohladil. A hlasem, jaký vlk ještě nikdy neslyšel, mu dítě řeklo: „Mám tě rád, vlku.“ Tehdy se v temném betlémském chlévě událo cosi neuvěřitelného. Vlíčí kožich spadl na zem jako odložený plášť. Místo vlka tam stál člověk. Skutečný člověk z masa a kostí. Padl na kolena, políbil dítěti ručky a chvíli se tiše modlil. Potom muž, který býval vlkem, vyšel ven se vztyčenou hlavou z chléva a hlásal celému světu: „Narodilo se božské dítě, které Vám může darovat skutečnou svobodu. Mesiáš je tu! Mesiáš vás promění!“

Božím plánem bylo proměnit tvory obyčejnou láskou. U divokých zvířat to možná jde...

*text z knihy: Živá voda pro duši,
Bruno Ferrero
připravil: J. Š.*

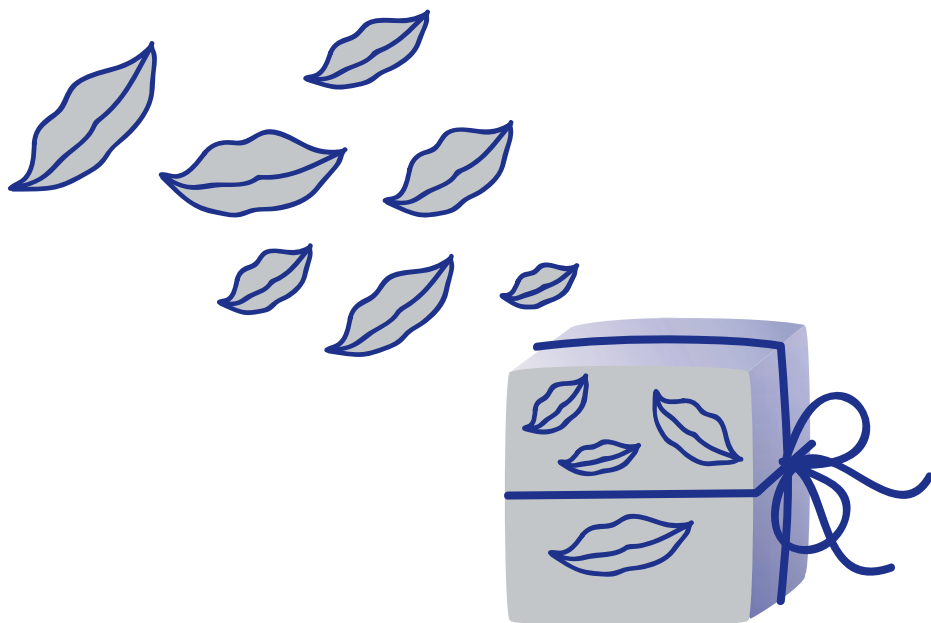
DÁREK

Tento příběh se stal už dávno. Jeden muž potrestal svoji pětiletou dcerku, protože ztratila jednu cennou věc. Tehdy neměli dostatek peněz. Byly Vánoce a druhý den děvčátko dalo otci balíček s těmito slovy: „Tatínku tohle je pro Tebe.“

Otec byl nejdříve v rozpacích a když zjistil, že balíček je prázdný, rozzlobil se. Přísným hlasem se zeptal: „Nevíš, že když dáváš dáreček, něco musí být v balíčku?“

Děvčátko se podívalo na otce a se slzami v očích řeklo: „Není prázdný! Je naplněný mými pusami!“ Otec se velmi zastyděl, poklekl, objal svoji dcerku a poprosil o odpuštění. Od té doby otec střežil svůj balíček pod postelí a když se mu nedařilo, nebo potřeboval povzbudit, otevřel balíček a vybral z něho jednu pusku. Každý z nás má také takový svůj balíček plný lásky od svých dětí, přátel, rodiny,...

připravil: P. P.

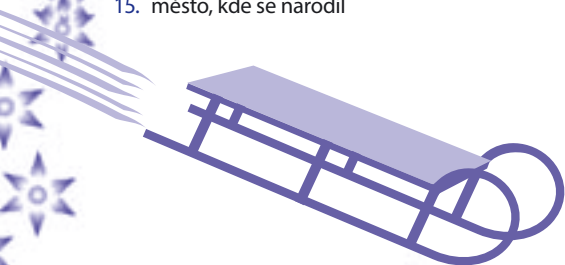
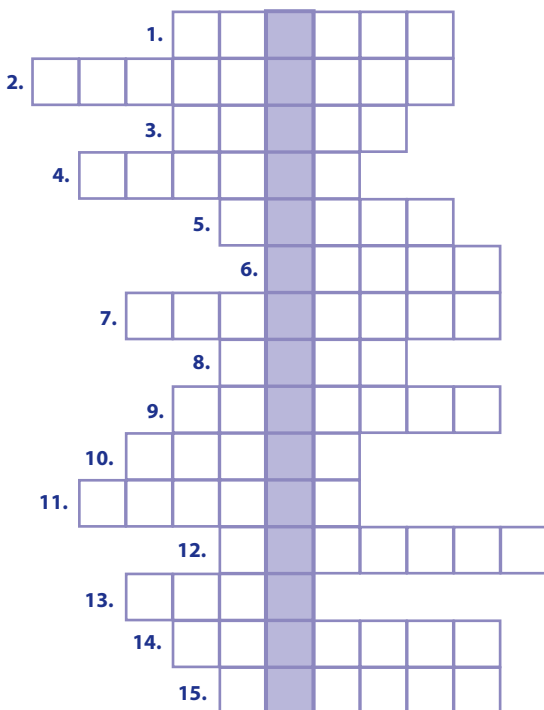
Měřím metr, no a co!

Milí nejmenší čtenáři,

na této stránce je pro vás připravena malá předvánoční hra. Opět má podobu tajenky. Slova, které se ukrývají uvnitř, hledejte pod stromečkem a u betléma. Odněkud asi budete znát i sousloví, které je vyluštěním tajenky. Znáte celý ten kus, do kterého ta slovíčka patří? Zkuste si ho.

*Ať vám letos naježí! Hodně štěstí
připravila: L. K.*

1. nadcházející svátky
2. soška Ježíška
3. písmena, která píší tři králové na dveře
4. období předcházející Vánocům
5. co najdeme pod stromečkem
6. tři mudrci Ježíšovi donesli zlato,
kadidlo a ...
7. mše o štědrovečerní noci
8. ryba, kterou jíme na Vánoce
9. král, který panoval, když se Ježíš narodil
10. směr, odkud se narozenému Ježíši přišli
poklonit mudrci
11. o Vánocích zpíváme...
12. třetí slovo Zdrávasu
13. jedno ze zvířat, které zahřívalo dechem
novorozeného Ježíše
14. první lidé, kteří ho po narození spatřili
15. město, kde se narodil

MOBILIZACE

aneb Vánoce, Vánoce přicházejí

Tak už jsou zase tady! Pro někoho toužebně očekávané, pro jiného téměř děsivá noční můra. Snad žádné jiné období v roce není spojeno s tolika mýty a rodinnými tradicemi, jen málokteré v nás vyvolává takovou spoustu emocí. Promiňte mi hned úvodem drobnou profesionální deformaci – Vánoce jsou i dalším z období „poradenských žní“. Již v adventu se v čekárnách hromadí dvojice, které by alespoň pod stromečkem chtěly zapomenout na letité konflikty. Dříve než pak stačí opadat jehličky z nazdobených stromků, přicházejí pro změnu ti, jimž se vše poněkud vymklo z rukou a společně trávené dny sváteční uštědřily poslední ránu pracně budované křehké stavbičky vzájemných vztahů.

Opusťme však raději podobné katastrofické scénáře. Vás osobně se přece netýkají! Ty vaše Vánoce budou jistě opět voňavé, šťastné a veselé. Vánoce byly, jsou a zřejmě provždy i budou především svátky dětí. Jen nejotrolejší cynik, případně Herodesův potomek, by odolal jejich dychtivému očekávání a rozzářeným očím nad právě rozbaleným dárkem.. Chudák Ježíšek ale přece nemůže stihnout všechno. Dětem ještě obstará a nadělí, ale na dospěláky mu už nezbývají ani síly ani čas. Tady mu musíme pomoci sami.

Čím bychom tak asi udělali radost mamce, co by potěšilo tatku, staršího brášku nebo sestřičku? Společný výběr dárků pro druhé, třeba i za použití části kapesného, může v dítěti podpořit pocit sounáležitosti a vlastní dospělosti. Není snad třeba připomínat, s jakou dychtivostí pak bude čekat na naši reakci. Jen otec barbar ucedí nad právě rozbaleným diářičkem, že něco takového nepotřeboval, všichni přece vědí, kolik povinností má a bez pořádného diáře zvící Kosmovy kroniky by byl jak bezruký, koho vůbec mohla taková pitominka napadnout. Také milujícím děčkem obdarovaná maminka by nemusela konstatovat, že ta kolínská nějak divně páchne. Něco radostných zavýsknutí a obdivných tanečků ještě nikoho nezabilo!

Naše povídání by jistě nebylo úplné, pokud bychom se alespoň na chvíli nezastavili u těch, pro něž bývá období Vánoc někdy hodně těžké. U lidí starších a opuštěných. Nejenže jich není tak málo, navíc přibývají a přibývat budou. Bud' proto, že nikoho blízkého nemají, nebo proto, že se jejich vztahy s okolím nějak příliš zašmodrchaly. Když si třeba na samotu celkem zvykli a naučili se s ní a v ní docela spokojeně žít, přesto mohou právě Vánoce některé staré bolesti a nezhojené jizvy hodně zjitřit. Těžko zřejmě hledat nějaký univerzálně platný recept. Pro někoho může mít osamělé truchlení a vzpomínání pod nazdobeným stromečkem téměř očištný význam, pro jiného je stejná situace spojena s pocitem nepřestavitelné tíže. Ten první si pak zřej-

Máme se ještě rádi?

mě dopřeje večer se všemi jeho rituály – od slavnostní tabule třeba až po vlastnoručně zakoupený dárek pod zářícím stromečkem – někdy i s nelíbeným údivem nad jeho obsahem. Dobrá hospodyňka je zvláštní bytost, která jistě neponechá nic náhodě. Nejpozději v září, raději však hned z jara, vyrazí do ulic a obchodů. Obtěžkána taškami a batohy, se seznamem všech obdarováníhodných blízkých, shání a shání, nakupuje a nakupuje. Listopad je pak obdobím nejvyšší bojové pohotovosti. Patero různých těst na cukroví lze uchovat v mrazáku, úklid je naplánován s pečlivostí vojenských strategií. Jenom na nic nezapomenout! Poklidit, nakoupit, navařit, napéct, nasmažit, prostříit, naservírovat a tiše doufat, že manžel ten stromeček letos skutečně donese a se synem nazdobí. Snad jsme se domluvili dost jasně. Ne jako vloni, kdy jsme nakonec aranžovali dárky pod fíkus.

Kdybych tak alespoň mohla přiznat, jak už mne všechno to vánoční šílenství zmáhá. Takže nic naplat! Sebrat poslední zbytky sil a „s úsměvem jde všechno líp“, pravda, už dost křečovitým. Ještě zvládnout všeobecné jásání nad soupřavou voňavých mýdel, trepkami a fungl novou škrabkou na brambory.

Promiňte mi možná až příliš pochmurný obrázek. Ani já sám nepatřím mezi ty, pro něž k atmosféře Vánoc stačí pár lahváčů a i na Štědrý večer razí heslo, že zavináč je taky ryba.

Někdy však i méně může být více. Lehce umouněná okna skryje záclona a milosrdný soumrak, i menší počet jídelních chodů na zkažení žaludku bohatě vystačí. Třeba Vám pak zbude více sil i na to jásání. Nemusím snad připomínat, že i Vánoce v zasněžené chaloupce v horské boudě s plnou penzí mohou mít také své kouzlo. Ať už tedy kdekoli, hlavně Šťastné a veselé!

*text z knihy: Muž a žena návod k použití, Petr Šmolka
připravil: J. Š.*

Za měsíc oslavíme Vánoce. Chceme si stejně jako loni prožít Kristovo narození a pocítit vánoční radost. Dopředu však víme, že do našich předsevzetí se nám budou jako každý rok míchat pocity z přeplněných obchodů, tramvají, starosti s pečením a úklidem. Co s tím? Rada moudrých lidí zní prostě. Nepřipouštět si všední starosti do našeho nitra, nenechat se jimi pohltnout.

Nyní, týden před Vánocemi, proto milí čtenáři přijměte zamyšlení nad svobodou. Pochází od německého duchovního Anselma Grüna.

Pro utváření křesťanské svobody je podle Grüna zaprvé třeba si uvědomit rozdíl mezi věcmi a událostmi na jedné straně a představami, které si o nich vytváříme, na straně druhé. Mnozí lidé hořekují nad svým životem a zdá se jim, že jsou kdovíjak postižení, že to s nimi jde z kopce a všichni proti nim něco mají. Zaměňují však skutečnost za obraz, který si o ní vytvářejí.

Někdo si třeba myslí, že ten druhý proti němu něco má. Ve skutečnosti tomu tak není, je to jen jeho představa. To, jak na nás věci působí, závisí vždy též na představách, které si o nich vytváříme. A protože ty představy závisejí na nás, neseme odpovědnost za to, nakolik se dáme věcmi ovlivnit či ovládat.

Jsme velkou měrou sami zodpovědní za své vlastní štěstí či neštěstí. Druhou součástí křesťanské svobody je představa našeho života jako velkého svátku. Pokud je náš život svátkem, který s námi slaví Bůh, pokud se my sami účastníme velkého svátku stvoření, pak získává náš život božskou důstojnost a stojí za to, aby byl slaven.

Jedním ze způsobů, jak slavit náš život, jsou posvátné obřady. I ony nám dávají pocit svobody, pocit, že svůj život utváříme a formujeme z vlastního svobodného rozhodnutí tak, že je to skutečně náš vlastní život, že jej my sami žijeme, aniž bychom si dali trpně svůj život diktovat nějakým vnějším nátlakem. I tady jsme zodpovědní sami za sebe. Je na naší svobodě, jaký dáme tvar a podobu našemu životu, jakými obřady mu vtiskneme ráz, zda se v něm budeme cítit dobře a zda se v něm staneme

či nestaneme šťastnými. Pro zkušenost svobody je zatřetí rozhodující postoj ke smrti. Ten, kdo dovede též smrti říci vděčné ano, ten před ní nepocítí strach. A svoboda od strachu ze smrti je předpokladem toho, abychom se vůbec mohli cítit svobodnými lidmi. Ten, kdo zavírá oči před smrtí, musí žít ve stálém strachu, že ho jednou smrt stejně kdesi přepadne ze zálohy jako lupič. Je trvale na útěku, poháněn strachem před pravdou své vlastní smrti. Smrt má být však spíš díkem provázeným vrácením šatu – to je těla – zpět Bohu. Toto vědomí, že náš život nepatří nám, že nemáme žádný předem daný nárok na dlouhý život, nýbrž že jsme svůj život přijali od Boha, a že mu ho proto musíme též vděčně vrátit, je nejhlubší podstatou opravdové svobody.

At' ji nalezneme.

*text z knihy: Cesty ke svobodě – duchovní život
jako cvičení ve vnitřní svobodě, Anselm Grün*

připravila: L. K.

Ministranti – pokračování

V minulém čísle jsme se od otce Víta Dlapky dozvěděli kde, kdy a co dělají ministranti na svých schůzkách. Pro doplnění obrázku jsem tentokrát požádala o autentické postřehy tři ministranty – bažanta, mazáka a ministranta v.v. (ve výslužbě).

Dorost zastupuje Martínek Tůma.

Právě končila středební schůzka ministrantů, když jsme se přede dveřmi sešli s jeho tatínkem Martinem, který mi předvedl bleskovou lekci otcovské trpělivosti. Než se Martínek vypravil, tak mu stoicky připomněl, ať se pozeptá po minule zapomenutém deštníku, postřehl, že svetříček byl oblečen naruby, což se rozhodl nekomentovat, a nakonec nevzrušeně připomněl batůžek, bez kterého synek hodlal odejít domů...

Takže, co jsem se od Martínka dozvěděla? Hraje se spousta her, oblíbené je Kuřátko pípní (dostalo se mi vyčerpávajícího popisu), učí se odborné terminologii (co je to např. sedes nebo paškál), někdy je také promítání a kromě vši té legrace si uděláte mnoho přátel, třeba Matouše, Fanouše a Jirku (v Martínkově případě).

Zažitou praxi mi v krátkém rozhovoru ochotně přiblížil Jakub David:

Kubo, kdy jsi započal dráhu ministranta?

K ministrantství mě dovedl P. Petr Baran a poprvé jsem ministroval na své třetí narozeniny. A musím říct, že mě to pořád drží!

Co děláte vy ministranti mimo mši?

Především se staráme o mladší ministranty, například jim pomáháme s oblékáním do rochety, u oltáře se pak staráme, aby dělali všechno správně.

Existují nějaké oblíbené úkony u oltáře?

Někdo raději chodí s konvičkami, někdo zase dává přednost být u misálu, tam je „klid“, já zase chodím rád s kadidlem, ale to je spíš úkol pro nás starší.

Co děláte na ministrantských schůzkách?

Tam se hrají různé soutěže, zapisuje se na rozpis mší, naší povinností je být na jedné mši v týdnu a jedné nedělní. To není moc.

Co si myslíš o ministrování děvčat?

Není to vůbec špatný nápad, holky jsou často mnohem zodpovědnější. A třeba na mších ve všední den se stává, že u oltáře neslouží žádný

ministrant. Tam by bylo určitě pro děvčata místo.

Co říkají tvoji nevěřící kamarádi na to, že ministruješ?

Sem tam se mi někdo smál, ale je to všechno o osobní zkušenosti. Například se mi kluci smáli, že chodím hrát fotbal do oratoře, „u kostela“. No a pak jsem je sem jednou vzal na turnaj ve fotbale a poznámky hned skončily.

Bývají ministranti někdy z něčeho nervózní?

Ani ne, důvod k nervozitě je spíš o velkých svátcích, když například nepříjde lektor, to musíme řešit nenadálou situací.

Myslíš si, že má ještě dnes smysl ministrantský oděv, tzv. rocheta?

Určitě je to lepší, víc se to hodí, někdy nepřicházíme v oblečení úplně vhodném na mši.

Chceš, aby jednou i tvůj syn byl ministrant?

Určitě, teda pokud nebudu mít samé holky! Taky by klidně mohli ministrovat se syny i tatínci.

A nakonec na své ministrování laskavě zavzpomínal náš pan jáhen Václav Kelnar:

„Začal jsem ministrovat v 7 letech, kdy mě k tomu přivedl můj jen o pět roků starší strýc Martin a do všeho mě zasvětil. Předkoncilní dobu charakterizuje, že tehdy neexistovaly večerní bohoslužby, mše se sloužily jen ráno. Celá mše byla v latině, my ministranti jsme se museli naučit všechny odpovědi z paměti, já se je učil foneticky. Pocházím z Troubek a mše svatá u nás začínala v 6:00 ráno. Maminka mě bez pardonu vytáhla z postele a před šestou jsem už s ostatními ministranty ručně tahal za řemen na kostelním zvonu, tehdy ještě elektrické nebyly.

Více lidí chodilo do kostela v zimě, třeba na roaráty býval kostel úplně plný. V létě přicházelo kvůli práci na poli méně lidí. Také si pamatuji, že v kostele bývalo hodně dětí, jak by ne, já jsem třeba z deseti dětí, má maminka také, její bratr měl 14 dětí. Ministrantská služba zavazovala. Jednou jsme měli doma zabijačku, ale v kostele byl pohřeb. Maminka mi zavelela: „Mazej!“ A musel jsem jít. Na pohřby jsme jako ministranti dostávali omluvenku ze školy. V zimě jsem na mši chodíval potmě, elektrifikace nebyla, pospíchal jsem mezi zahradami s baterkou v ruce. Náš oblíbený čas bylo velikonoční triduum, kdy jsme byli celou dobu v kostele, hlídali Boží hrob a jiné. Za odměnu nás pan farář pozval na faru na oběd a když u nás byly hody na sv. Markétu, tak jsme každý od něj dostali 20 korun, tzv. „na krámky“.

Nějaký ministrantský kroužek neexistoval, byli jsme vychováváni hlavně dvěma kostelníky, pokud jsme něco vyvedli, dostali jsem od nich „zhášákem“ (nástroj na násadě určený na zhášení svící). Také na nás dohlížela farská kuchařka, sedávala v presbytáři v boční lavici a bedlivě nás celou mši sledovala.

Velkou slávou bývalo v obci Boží tělo, po celé trase se vysázely břízky, hrála kapela, baldachýn nesl i můj tatínek, který si pro tu příležitost oblékal černé šaty, ve kterých se ženil. My ministranti jsme celou cestu zvonili a pak se jeden druhému chlubil, kdo má větší puchýře. Být ministrantem pro mě byla velká čest.“

rozhovor připravila: M. A. D.

JAK JSEM MINISTROVAL

(zkušenost)

Dodnes rád vzpomínám na ten krásný den, kdy ke mně přišel náš farář, položil mi ruku na rameno a pravil: „Synku, přijď v neděli ministrovat.“

Udělal mi to nesmírnou radost. Dodneška jsem měl v rodném listě „otec neznámý“ a teď sám pan farář mi říká synku. „Ano, tati,“ souhlasil jsem rychle, aby si to nerozmyslel. „Říká se otče,“ opravil mě, ale radost mi tím nezkažil. V neděli jsem radostně proběhl kostelem, přeskočil tu ohrádku u jeviště a už jsem byl v sakristii.

Na kostelníka jsem se moc netěšil, protože už jsme se párkrát nechtěně setkali na farské zahradě v době dozrávání ovoce. Ale štěstí mi přálo. Měl ten den zrovna něco s hlasívkami, takže jenom šeptal, i tak dost výrazně. Nevšímal jsem si ho příliš. Věděl jsem, že můj nový táta mě nedá.

Do kostela jsme vyrazili s farářem v ženském přestrojení a lidi zřejmě vůbec nepoznali, že jsme chlapi, aspoň nic nedávali najevo, i když farář se ani nesnažil měnit svůj hluboký hlas, který se podle mě k tomu oblečení příliš nehodil. Ale lidi byli tolerantní. Samotného mě překvapilo, jak kladně mě ovlivnilo kostelní prostředí.

Rozhodl jsem se, že stran kostelní sbírky pojedu s farářem přesně na polovinu a nevzal jsem si ani o korunu víc. Fakt.

Líbily se mi také některé sportovní prvky. Nejvíce to, když jsem stál vedle oltáře a farář najednou zvolal: „Vzhůru prudce!“ A i rukama mi naznačil, že mám vyskočit na oltář. Neváhal jsem ani vteřinu, na tělocvik jsem byl vždycky jednička. Následoval povel kostelníka: „Dolů, blbče!“ Tak jsem zase seskočil. Bylo už dost po začátku, když si farář vzpomněl, že jsme se s lidmi ještě ani nepřivítali, a tak jsme si začali podávat ruce. Prošel jsem celý kostel, vím co je slušnost.

Někteří měli vlhké oči dojetím, já radostí. Vyneslo mi to sedmero hodin a tři peněženky. Růžence jsem jim nechával, i když i ty by se daly zpeněžit, ale to odporovalo mému náboženskému přesvědčení. Po mši už měl kostelník hlasívky o poznání lepší a pochopil jsem, že jsem asi s ministrováním skončil. Alespoň jsem mu zabavil láhev vína, kterou si tam ve skříni schovával zřejmě před farářem, aby mohl popíjet, zatímco farář v kostele dře. Ministrovat už jsem sice nebyl, ale jednou se stanu farářem. Můj nový táta mi to určitě nějak zařídí. Já mu věřím.

Z nástěnky kněžského semináře v Olomouci

Klub maminek

Tentokrát bychom Vám rádi představili Klub maminek, což je dle počtu největší oblast, které se salesiánské středisko mládeže věnuje. Aktivita Klubu maminek probíhá každý všední den převážně v dopoledních hodinách. V letošním školním roce se koná pravidelně každý týden 22 aktivit (kroužků), které navštěvuje 250 maminek (tatínek či prarodičů) s více než 400 dětmi.

Klub maminek umožňuje maminkám společná setkávání, a tak se mohou podělit o své radosti i starosti, které mateřská role přináší. Naskýtá se příležitost poradit se i o případných problémech. Avšak nejen maminky, ale i jiní členové rodiny – tatínci, babičky i dědečkové zde mohou nalézt příležitost k aktivnímu trávení volného času se svými dětmi, k navázání nových přátelství, k získání zkušeností, nápadů a podnětů pro svou rodinu. Vzniká tak otevřeně přátelské a inspirativní místo k setkávání maminek i celých rodin s malými dětmi.

Pro děti je to příležitost získávat přirozené zážitky se skupinou vrstevníků, aniž by bylo dítě odloučeno od maminky. Děti se učí samostatnosti, nabízí se jim prožitek kontaktu s ostatními dětmi, přičemž maminky mají nad nimi neustálou kontrolu. V určité chvíli dítě začne chodit do mateřské školy, což bývá pro mnoho dětí velmi náročným obdobím. Dítě, které již dříve navštěvovalo Klub maminek, navazovalo kontakty se svými vrstevníky a zapojovalo se do dění Klubu maminek, se mnohem snadněji a přirozeněji adaptuje v novém prostředí mateřské školy. Básničky, písničky a říkanky, často ve spojení s pohybovými hrami, pomáhají dětem rozvíjet poznávací schopnosti, jemnou i hrubou motoriku, verbální projev a také smysl pro rytmus a hudební sluch. Rodiče si mohou vybrat z bohaté nabídky klubů jako např. výtvarné tvoření, zpívání, angličtina, cvičení nebo hraní si jen tak v tělocvičně. Pořádají se také společná setkávání, přednášky a jednorázové akce – slavnosti či letní tábory atd.

Zeptali jsme se několika maminek na pár otázek.

Proč jste začala chodit do Klubu maminek a co Vám a Vašemu dítěti tyto aktivity přináší?

- věděla jsem o něm od kamarádek, které byly v Klubu spokojené
- aby moje dítě bylo v kontaktu s vrstevníky, naučilo se nové dovednosti
- abych se sama dostala mezi lidi, popovídala si o radostech i strastech výchovy dětí
- protože jsem hledala cvičení pro děti a možnost vidět se s jinými maminkami
- z nabídky Klubu maminek využíváme hlavně cvičení (Čiperky a Čiperčata) a jsem moc spokojená, protože děti se rozvíjí nejen co se týká pohybu, ale naučila jsem se spoustu básniček, které potom opakujeme i doma, děti se učí hrát si spolu, představit se atd.
- je mně příjemné, že se vidím s jinými maminkami
- protože jsem hledala nějakou činnost v kolektivu pro svého malého syna
- salesiánská oratoř je blízko mého bydliště
- znám lidi, kteří vedou kroužky v Klubu maminek
- do kroužků jsem začala chodit se svými kamarádkami, které mají stejně staré děti, takže jsem se tam ani já ani můj syn necítili sami
- synovi pobyt v kolektivu vrstevníků a mně mezi maminkami – můžeme sdílet svoje zkušenosti nebo si prostě jen tak povídat, dále radost z toho, když si syn sám něco vyrobí

Co se Ti nejvíce líbí v Klubu maminek?

- velký výběr aktivit pro děti od půl roku až do školního věku
- příjemný personál i prostředí
- nízká cena, jeden roční poplatek pro všechny děti v rodině
- široká nabídka aktivit
- příjemné prostředí oratoře, bezva lidi, kteří kroužky vedou (i ti, kteří do nich chodí)
- taky finanční stránka je dobře vyřešená

Doporučila bys svým kamarádkám – maminkám navštěvování Klubu maminek v našem středisku?

- ano, dělám to od začátku co jsem si Klub maminek vyzkoušela na vlastní kůži
- určitě bych Klub maminek doporučila každé mamince
- určitě ano

připravil: Radek Komínek

Čípak ten dárek asi bude?

Ráda bych se s Vámi podělila o zkušenost s rozbalováním vánočních dárků v naší rodině. Při trávení našich prvních společných vánočních svátků s manželem, jeho rodiči a prarodiči jsem byla velice překvapena tím, jakým způsobem probíhá předávání a rozbalování vánočních dárků pod stromečkem. U nich v rodině se totiž dárky nepospisují. Nejmladší člen rodiny podává nejstaršímu balíček, ten ho rozbaluje se slovy: „Čípak to asi bude?“ Oči všech jsou upřeny na dárek a s napětím očekávají, co v něm je. Až je dárek rozbalen, všichni ho obdivují.

Ten, který ho pod stromek dal, pak řekne například: „To je pro maminku.“ Ta si dárek s údivem převezme, projeví radost a poděkuje. Krásné na tom je, že má radost nejen obdarovaný, ale i ten, který dárek daroval. A také to, že radost prožívá celá rodina společně. Tento způsob rozdávání dárků udržuje napětí až do okamžiku, kdy je pod stromečkem poslední balíček. Nikdo totiž neví, pro koho je a co se v něm skrývá. Zažije se u toho i spousta legrace. Dědeček, který tenkrát dárky rozbaloval totiž u všeho říkal, že je to jeho. Ať to byly ponožky, hračka, nebo i ženské spodní prádlo. Tento zvyk jsme si přenesli i do naší rodiny. S manželem i s našimi dospívajícími dětmi se už moc těšíme na to, kdy po štedrovecerní večeři a umytém nádobí zazvoní z obývacího pokoje zvoneček a my se přeneseme do atmosféry betlémského narození, kterou si připomeneme zpíváním vánočních koled v doprovodu kytary našeho syny Michala a flétníček našich dcer Evičky a Sabinky. A pak už s napětím očekáváme: „Čípak ten dárek asi bude?“

Jana Šlachťová

SLŮVKA O VÁNOČNÍ DOBĚ

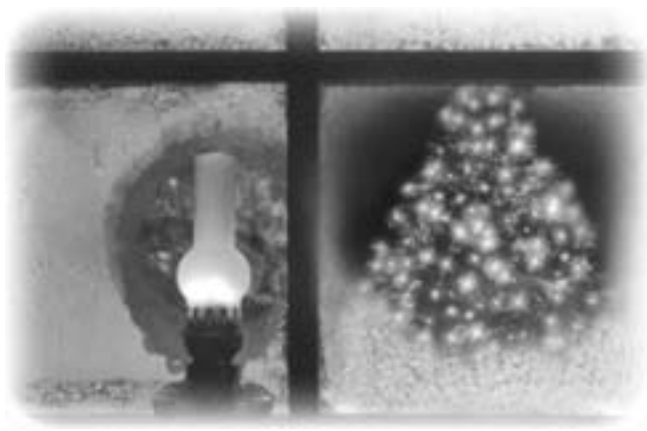
„Ježíš Kristus, Boží Syn, se dnes narodil v Betlémě judském. Hlas veselí zazněl v naší zemi, hlas jásání a spásy v příbytcích hříšníků. Radujte se hory, slyšte nebesa a poslouchej země, žasni a jásej veškeré tvorstvo, ale především ty, ó člověče: Ježíš Kristus, Boží syn, se dnes narodil v Betlémě judském. Kdo má tak kamenné srdce, aby jeho duše neroztála při těchto slovech? Co sladšího mohlo být zvěstováno? Co radostnějšího pověděno? Ježíš Kristus, Boží Syn, se dnes narodil v Betlémě judském. Srdce se marně namáhá vyčerpát sladkost té svaté zvěsti, hledá slova a nemůže je nalézt.“

(Sv. Bernard)

Když jdu nakoupit někdy mezi říjnem a prosincem do většího obchodu, tak se občas divím, co všechno „sladšího“ může být a je zvěstováno kdekou reklamou. Moje srdce marně hledá slova svaté zvěsti, nemůže je nalézt... Nedivím se. Stejně jako srdce Bernardovo, i když žil před 950ti lety. Je na mě, jakou zvěst si před vánočními svátky a během nich nechám pronikat k srdci. A **jakou zvěst předám já** svým dětem, rodině, blízkým. Zda to budou Vánoce s úžasně zabaleným drahým dárkem nebo s obyčejným, ale skutečným člověkem, který touží po mém skutku lásky.

Spolu s církví se za svítání slavnosti Narození Páně mohou modlit: „Všemohoucí Bože, tvé vtělené Slovo nás prozářilo novým světlem; dej, prosíme, ať víra, která svítí v našich srdcích, září i z našich skutků ...“

připravil: P. P.

Pozdrav ze Zambie

V létě jste možná na jedné z nedělních mší slyšeli o misiích salesiánů a možná jste i přispěli na misijní cestu jednoho z nich. Ve farnosti se tehdy na jeho letenku do Afriky a další nutné náklady vybralo více než 30 tisíc korun. Dobrovolník Jiří Štercl nám z Afriky poslal pozdrav:

Zdravím Vás ze Zambie, kde jsem i díky vaší pomoci. Chtěl bych Vám vyjádřit díky, poděkování za to, že jste mi umožnili přemístit se do této části světa.

Jako salesiánský dobrovolník působím ve městě Chingola. Je to koloniální město, což znamená, že vypadá jako zanedbané město evropské. Jsou tu však i další čtvrtě s malými baráčky z nepálených cihel se střechou z rákosu nebo vlnitého plechu. Prostě to, co si představujeme, když se řekne Afrika.

Dalo by se říci, že tu lidé žijí v chudobě. Většina necestuje denně autobusem do práce, výnosy ze zahrádek jsou podstatným přínosem do domácnosti. Nekupují dětem hračky, děti si je vyrábějí z plechovek, víček od limonád a drátků. Spíš, než aby byli přejedeni, jim kručí v břiše. Také pestrost stravy je omezená na kukuřičnou kaši, nějakou zeleznu, občas kuře. Jídlo je hodně časté téma při hovoru s bělochem, při ptaní se po penězích.

Nežijí si nejlépe, nežijí si nejhůř ve srovnání s ostatními africkými státy. Mají fungující vládu, poštu, policii, ač korupce není neznámé slovo. Tak nějak tu žijí. Člověka z Evropy tu napadá spousta otázek, leccemu se diví a nad všeličím přemýšlí. Asi jako oni, když mluvíme o sněhu, topení v zimě, o skladování potravin na zimu atd. Nejnižší teplota, kterou znají oni, se pohybuje kolem 15 stupňů Celsia. Nepotřebují izolovat stěny, netopí kvůli teplu, nemají složitá okna. V kterýkoli měsíc v roce mohou, pokud mají kde, začít něco pěstovat. Pěstovat se tu dá i v období dešťů, vše roste pomaleji, ale roste.

A tak, když nemají potřebu vytápět domky, skladovat na zimu, chladit, mrazit, nemají lidi, kteří by vymýšleli, jak si usnadnit a zpříjemnit život. To je také důvod, proč technická revoluce proběhla v našich zeměpisných šířkách a ne zde. Nemají vědce, výzkumné ústavy, to vše je sem bylo jakoby importováno od koloniálních dob. Nevzniklo to tu, nemá to tu své kořeny. Jsou schopni vyrábět, naučí se, ale nemají moc smyslu pro inovaci a vývoj.

Například truhlářina zde byla zavedena kolonizátory. Ne že by místní nebyli schopni pracovat se dřevem. Vyrábět masky, dlabat bubny, dekorativní předměty, jednoduchá náčiní – v tom jsou mistři. Sošku, na kterou by náš řezbář potřeboval 20 až 30 dlát, udělají jedním typem dláta podobného spíše motyčce. Jsou neuvěřitelně zruční. Ale vyrábět nábytek, jak ho vnímáme my, různé židle, stoly, skříňky, dveře, okna, schody, to vše je jakoby netypické pro místní kulturu. Podobné je to i s jinými řemesly. Nemají je v krvi, musejí se jim učit. Já zde působím v salesiánském středisku. Na naše poměry je to obrovský

areál, asi čtyřhektarový, celý obehnaný zdí. Uvnitř je malý kostel, oratoř, tělocvična, další místnosti na stolní tenis, kulečnick, posilovnu a několik hřišť. Dále je tu učiliště – dílny, učebny a také pozemky pro zemědělské učiliště. Zhruba polovina areálu je nezastavěná, připravená pro možné budoucí rozšíření. Zdejší salesiánské dílo bylo založeno před 20ti lety, je velmi nové a zařízení je také relativně nové. Spíš to tu vypadá evropsky než africky. Liší se to snad jen tím, že tu rostou jiné keře a stromy a běhá tu spousta ještěrek.

Jestli mám říct něco o náboženství, pak to, že zde každý v něco věří. Přísluší k nějakému kostelu, církvi, společenství, vyznání, ať už to jsou katolíci nebo jiní křesťané, různá reformovaná hnutí a skupiny či muslimové. Katolíků je tu 30 procent. Mše jsou slouženy v západním, latinském obřadu, a to buď v angličtině nebo v místním jazyce bemba. Kostely většinou připomínají spíš kulturní domy s křížem na stěně. Nízké budovy bez věže. Mše je charakteristická zvukem a pohybem. Hodně zpívají, vstupní průvod ministrantů, kněze a dalších lidí připomíná lehce karneval. Nelze říci, že by to bylo nedůstojné, spíš nepřichází normálním krokem, ale tanečním.

Také během mše, když se zpívá, většina tleská a různě se pohupuje. Při pohledu na křepčící ministranty Evropan začíná pochybovat, zda je vůbec v kostele, ale oni jsou prostě takoví, je to pro ně přirozené.

Tolik ve stručnosti pár postřehů z jednoho afrického kouta. Ještě jednou děkuji za podporu – jak hmotnou, tak i duchovní. Pán Bůh vám žehnej!

*Jiří Štercl, dobrovolník
(redakčně upraveno)*

Pokleká dívka u zpodobnění: „Mám velký hřích, otče! Dívám se často do zrcadla a těším se z toho, že jsem krásná.“ „Uklidni se, dcero! Mýlit se neznamena hřešit.“

Amálka přišla ke zpovědi: „... a taky jsem se večer líbala s Josefem, ...“ zajímá se a zmlkne. „A co bylo dál?“ pomůže jí pan farář. „Dál to všechno vzal Josef na sebe. On se Vám z toho vyzpovídá.“

K venkovskému faráři přijde mladý muž a zeptá se: „Otče, je správné, aby jedni žili z omylů druhých?“ „To jistě ne, synu.“ „Tak mi vraťte ty peníze, co jsem Vám dal za naši svatbu!“

Paní učitelka ve školce pomáhá chlapčkově s obouváním bot. Oba tlačili, tahali, ale pořád se do těch botiček nemohli dostat. A když se to konečně podařilo, tak si oba upocení sedli, chlapec se podíval na boty a říká:

„Paní učitelko, my jsme ty botičky dali obráceně.“

Paní učitelka se také podívala a skutečně: boty byly obuty obráceně. Zachovala klid, znovu je sundala a znovu je rvali na nohy. Tentokrát správnou botu na správnou nohu. Potom se chlapec podíval na boty a říká:

„To ale nejsou moje botičky.“

Učitelka se kousla do jazyka a místo toho, aby na něj zařvala: „To jsi, ty uličníku, nevěděl dřív?“ s námahou zase botičky sundala. Když byly boty dole, povídá chlapec:

„To jsou botičky mého brášky. Maminka říká, že je teď budu nosit já.“

Učitelka už nevěděla, jestli se má smát nebo plakat a znovu pomohla chlapčkově do bot. Když mu po té úmorné práci pomáhala do kabátu, tak se zeptala: „Kde máš rukavičky?“

Chlapec odpoví: „Rukavičky mám schované v botičkách.“

Trestní proces s učitelkou začne příští měsíc...

ZDEŇKA WAJDOVÁ

JAN ŠLACHTA

MILENA ALDAY DELGADO

LUCIE KUČEROVÁ

MARKÉTA HUDEČKOVÁ

PETR POLANSKÝ

Požehnané Vánoce přeje redakční tým.

*Z domku, bytu nebo chaty
všichni běží na roráty.
Pán přijde jak rosa z nebe,
spasí jeho, mě i tebe.
Vánoce se kvapem blíží.
Anděl Páně shůry shlíží,
Nese Boží znamení,
smutek v radost promění:
Bůh se vtělil v malé dítě,
svěř mu starost, pochopí tě.
Plačícím on setře slzy,
chromí budou běhat brzy.
Těm, co žili v temnu noci,
září hvězda ku pomoci.
V tom všem shonu chvíli spočni...
Sejdeme se na půlnoční!*

J. Š.